

Wonen in binnenstad Maastricht, een ‘paradijsje’ dat onderhoud vergt: ‘Wij hebben sinds kort gelukkig dubbel glas in de slaapkamer, tegen de straatgeluiden’

Ontmoeting van binnenstadsbewoners. — © Annemiek Mommers
Maastricht -

Wie wil er nou niet wonen in de ansichtkaarten-schoonheid van het centrum van Maastricht? Toch is niet iedere bewoner tevreden over de ontwikkeling van dit ‘paradijsje’. ‘De herrie duurt nu al de hele week.’

Joos Philippens

In de Lutherse Kerk domineert een tafel met lekkernijen, rijkelijk gevuld door binnenstadsondernemers. Het tafereel lijkt wethouder John Aarts te inspireren tot lyriek: „Onze binnenstad is een paradijs.” Maar hij voegt toe: „Ook het paradijs vergt onderhoud.” Tientallen centrumbewoners zijn afgekomen op de Nazomertafel van de buurtnetwerken Binnenstad en Jekerkwartier. Een informele ontmoeting na twee jaar corona.

John Reiters (75) leeft al z’n hele leven in het centrum van Maastricht. „In ons complex aan de Kannunikencour wonen studenten die zich geweldig aanpassen, geen geluidsoverlast.” Kom daar niet mee aan bij Marco en Anouk uit de Kapoenstraat. „Met name in de weekenden en ’s avonds is het veel drukker geworden,” zegt zij. „Meer rumoer, schreeuwen, korte lontjes. Na de stille coronajaren is dat extra wennen.”

Anouk laat haar hond 's avonds maar kort uit. „De herrie is er nu al van maandag tot en met zaterdag. Ik voel me nog net niet onveilig, maar let wel extra goed op. Ik sprak laatst studenten aan. Die reageerden verbaasd: ‘Oh, wonen hier mensen?’ De binnenstad is toch voor studenten?’ Ze dachten doodserius dat de gewone bevolking in buitenwijken woont.” Geluid hoort er in de binnenstad bij, dat snappen de twee best. „We slapen aan de voorkant, met oordoppen in. De geluiden gaan door tot vier uur 's nachts, we naderen de grens van: niet meer prettig,” zegt Marco.

Het stel blijft wel gewoon aan de Kapoenstraat wonen. „Het is een mooie en fijne wijk, maar er zou meer handhaving moeten zijn, terwijl we ook al maanden geen veegwagen meer hebben gezien.” Een appgroep van bewoners van de Kapoenstraat, Lenculenstraat en Lantaarnstraat, een luidruchtig stuk binnenstad, meldt overlast consequent. „Maar de politie heeft ‘meer te doen.’”

Aan de Lantaarnstraat hebben ze extra pech. Geen rustige achterkant, maar een grote binnenhof, met ook studentenhuizen, als klankkast. Hans Schmidt, oud-burgemeester van Eijsden, heeft het er helemaal mee gehad. „Steeds weer studentenfeesten en zelfs cocaïnedeads op straat. Mensen ervaren ernstige overlast en worden bedreigd als ze jongeren aanspreken. En dan horen we dat we overlast moeten accepteren, omdat we in een ‘studentencampus’ wonen. Politie, gemeente zijn passief, de universiteit is onmachtig.”

Lees ook: [Valt er iets te doen aan groeiend aantal ‘spookwoningen’ als vakantieverblijf in binnenstad Maastricht?](#)

Trudy Jacobs van de Papenstraat is dan weer wat gematigder. „We hebben geen last van de studentenwoningen zelf, het is vooral herrie van 's nachts voorbijlopende jongeren. Maar ach, wij zijn ook jong geweest. De coronatijd was wel héél stil. Gek, dan ga je die geluiden missen.”

Tijdens de Nazomertafel ontbreken de studenten. Of wacht, daar arriveren Samuel Goldie en Rosa Ginepro, twee Italiaanse studenten uit de Lenculenstraat. Voorbeeldige studenten, officiële UM-ambassadeurs. „We ontmoeten veel locals. Ze zijn heel warm voor ons. Een aardige buurman wees ons op deze bijeenkomst,” zegt Rosa. Samuel: „We houden van feesten, maar beperken dat tot de zaterdag. Veel studenten blijven maar een paar maanden, die zijn daar niet mee bezig.”

Patricia Keulen woont aan de Hondstraat met haar partner en zoontje van 21 maanden. Dat bevalt heel goed, alles lekker dichtbij. „Wij hebben sinds kort gelukkig dubbel glas in de slaapkamer, tegen de straatgeluiden. We kiezen voor de gezellige drukte, maar missen een oprit en een tuin. Voor ons zoontje is een pleintje in de buurt en het Stadspark. ”

Charles Roovers van de Van Heylerhofflaan die aan dat stadspark grenst, is de herrie beu. „Het park is heel smal, met overal bewoning. Toch crossen scooters er straffeloos doorheen. De gemeente is apathisch. Ze moet dringend bordjes met do's and dont's ophangen en dan handhaven.”

Zo heeft iedereen zijn eigen kijk, vaak bepaald door de straat waar je woont. John Reiters en Trudy Jacobs zijn van de relaxte groep. Zij leven tamelijk onbezorgd in het paradijs, dat nog behoorlijk veel onderhoud vergt.